

Кротов Гліб Володимирович
Т.0688849211
glebaskold@gmail.com
krotov_gleba
М.Дніпро

Анотація: "Печера".

Кількість дійових осіб: 11(+/-)

Жанр: Псевдоетнографічні нотатки з побуту прадавніх українців.

Опис:

Ви просякнуті ненавистю. Ви не відчуваєте нічого, окрім ненависті. Кожен глядач, кожен читач, кожен українець. Ми всі просякнуті ненавистю і не відчуваємо нічого окрім ненависті. Не згодні? В сенсі? Прочитайте, і Ориш вам все пояснить на пальцях. Бо як інакше переживати травму? Лише з допомогою повного поринання в ненависть до всього живого.

Печера

Дійові особи:

Ориш, має роги
Невіда, просякнута ненавистю
Хочин, просякнутий ненавистю
Гарон, просякнутий ненавистю
Бурдул, просякнутий ненавистю
Нотувеста, коханка Ориша, просякнута ненавистю
Аграгра, коханка Ориша, просякнута ненавистю
Андорапулюс
Рагі
Інші печерні люди, усі просякнуті ненавистю
Дитина
Музикант

I

(Лунають сурми та літаври. Коли вицухають, Ориш заповзає на найвищий камінь, що мав би виконувати функцію трибуни. Трясе рогами й ричить. Оглядає печеру. Починає дико волати. Від його воання прокидаються усі печерні люди. Хтось сонний, хтось бадьорий. Всі сходяться до каменя.)

Гарон: Що, невже сьогодні?

Аграгра: А ти не пам'ятаєш, що казав Ориш? “Коли місяць зійде чотирнадцять разів, а темрява сім разів поглине сонце”.

Гарон: Я ніколи не бачив ні сонця, ні місяця.

Аграгра: Я також. Але Ориш відчуває найтонші вібрації, що недоступні простим смертним. Він має роги.

Гарон: Складно не помітити.

(Коли всі зійшлися до каменя і поклонилися, Ориш розпочинає свою промову)

Ориш: У! А! У! А! Це мій дарунок вам, врятовані богами. У! А! У! А!

Чарівні слова, що підіймуть вашу відвагу. У! А! У! А! Спробуйте.

Усі: У! А! У! А!

Ориш: Чудово! Бо відвага вам потрібна. Я бачу вас наскрізь, бачу ваші душі. Бог наш дав мені особливий зір і я бачу. Ви всі однакові. І мислите однаково, і відчуваєте однаково. Ви всі відчуваєте ненависть. Виключно ненависть. І я в жодному разі не повірю, що хтось із вас відчуває щось, окрім ненависті. Чи хтось із вас наважиться стверджувати, що не відчуває ненависті?

(Невіда подає голос)

Ориш: Ох, Невідо, я знаю. Тобі не терпиться. Тобі не терпиться стати жінкою. Лише дочекайся вечора і я зроблю все в найкращому вигляді, кралечко. *(Знову звертається до всіх)* Так от, ви просякли ненавистю. Чи нормально це? Давайте розмірковувати. Страшні демони з павучими лапами і поросячими ряхами загнали нас сюди. Вони винні у тому, що ви більше ніколи не повернетесь до своїх домівок. Вони позбавили вас дітей і коханих. Вони знищили усе, що ви любили. Саме через демонів ви більше ніколи не побачите сонячного світла. Та чи треба їх ненавидіти за це?

Хочин: Так!

Ориш: В жодному разі. Ви маєте їх полюбити, бо вони харчуються енергією вашої ненависті. Своєю ненавистю ви робите їх сильнішими і уподібнюєтеся демонам.

Бурдул: Але як я можу їх любити? Вони з'їли мого собаку.

Ориш: Я розумію. Розумію. Співчуваю тобі, Бурдул. Але у нас є дещо більше. У нас є наш світлоликий бог Хевозер. Він завжди з нами. Він єдиний зумів об'єднати людей, що стали жертвами демонів і вже були готові знищити один одного. Такої божественної сили ніколи не було і навряд чи колись буде, адже Хевозер існує лише тут і зараз. Кожної ночі він вмирає. Кожного ранку він народжується. Щойно ви відкриваєте очі,

він починає стежити за вами. Тому я прокидаюся найперший, бо я обраний ним. Тому в мене й роги. Так от, Хевозер пробачив демонів.

(Чутно невдоволене бурмотіння)

Ориш: Але не припиняє боротьби. Він їх нищить, але з кожним вбитим демоном його серце заливається кров'ю. Тож і ви маєте перемогти свою ненависть. Переможіть ненависть до демонів і переможете самих демонів.

Нотувеста: Я майже відпустила ненависть до демонів. Хвала Хевозеру!

Ориш: Це чудово, кралечко. Продовжуй робити успіхи і тоді, можливо, я знову покличу тебе до себе. Але це не точно.

(Нотувеста сміється)

Ориш: Шляху побачити сонце у вас нема.

Аграгра: А як же твій спадкоємець?

Ориш: Ах, це стара легенда про моє дитя. Знаєте, складно знайти серед вас жінку, гідну того, щоб понести від мене. *(пауза)* Проте шлях до світла у душі має кожен з вас. Світло - це Хевозер. Але... Я мушу наголосити, що деякі з нас рухаються в бік протилежний від світла. Ви ж чули про Рагі?

(Невдоволене бурмотіння)

Ориш: Так, нам усім відомо, що Рагі живе в найтемнішому куточку нашої печери, бо вона і є темрява. Вона не визнає мене. Не визнає мої роги.

Колись Хевозер зберіг їй життя і це єдина причина, чому я не можу її позбутися. Але я можу викопувати все глибші тунелі для неї, аби її вібрації не дісталися ваших світлих душ. Проте... *(пауза)* Серед нас є людина, що спілкувалася з Рагі. Андорапулюс.

(Андорапулюс перелякано хитає головою)

Ориш: Та годі тобі. Зараз Андорапулюс промовить до вас. Готуйтеся. І не лусніть зі сміху. Прошу до трибуни!

(Андорапулюс відмовляється. Печерні люди беруть його під руки і виштовхують до трибуни. Андорапулюс вітається з усіма жестом.)

Аграгра: Ну що, починай. Хе-хе.

(Андорапулюс починає говорити невідомою мовою. Усі регочуть і передражнюють Андорапулюса. У Андорапулюса вологі очі. Він змовкає, бо не має сил говорити)

Ориш: Якщо ти не продовжиш, я з'їм твій ніс.

(Андорапулюс продовжує свою промову. Він говорить довго, енергійно змахує руками і звертається до кожної печерної людини. Під кінець усі ніби про щось замислились)

Андорапулюс: Чука! Сінка!

Ориш: Що-що? Чухать сфінктер?

(Ориш сміється. Дивиться на інших, щоб ті також почали сміятись. Усі сміються. Андорапулюс швидко повертається на своє місце)

Ориш: Ви самі бачили, я нічого не вигадую. Він мав Хевозера в серці, але раптом нашому брату впало на думку піти до Рагі. І що? Подивіться на нього. А знаєте, чому у серці Рагі темрява? Бо хоче на моє місце. І тепер вона відлюдниця, що заплила жиром і зовсім не стежить за собою. А найголовніше - маленькі груди!

Бурдул: Фу-у!

Ориш: Жінка... Жінка! Жінка з маленькими грудями хоче зайняти моє місце! Поки моє слово тут щось значить, я не дозволю будувати добробут печери жінці з маленькими грудями!

Усі: У! А! У! А!

Ориш: На вас можна покластися. А тепер те, про що ви так давно прохали. Треба піклуватись про наше здоров'я. Добре, що у вас є я, бо я відчуваю вібрації уламка душі демона всередині одного з вас.

(Усі починають перемовлятися)

Нотувеста: Це заразно?

Ориш: Безумовно! Але не бійтеся. Я відокремлю злий дух.

(Ориш закриває очі і починає мчати. Раптом відкриває очі і несамовито кричить. У цей момент усі інші закривають очі і починають мчати)

Ориш: Тілесне тіло! Фізична фізика! Моральна мораль! Демонічний демон! Страждай стражданнями! Хворій хворобою! Вмирай смертю!

(Хочин кричить нелюдським голосом)

Ориш: Ось він! *(хапає Хочина за волосся і витягує до каменя. Хочин кричить. Відштовхує Ориша)*

Ориш: Допоможіть!

(Четверо печерних людей хапають Хочина, але той з легкістю поборює усіх)

Ориш: Стій! *(Хочин завмирає)* Ти вмираєш. Дай руку. *(Хочин протягує руку, Ориш бере її в свої руки)* Розкажи.

Хочин: *(якийсь час шипить, потім завмирає і починає говорити)* Я вважав себе творчою людиною.

Ориш: Творчим може бути лише Творець. Ти помилявся.

Хочин: Я помилявся. Тому розмістив свою фізичну оболонку там, де знайшлося місце. Я малював...

Ориш: Ти малював?! Що ти таке говориш, Хочин?! Це не справа для чоловіків. Ти чоловік. Ти ссавець.

Хочин: От і я про те! Малюнки - це для діточок, а я дорослий чоловік.

Ориш: Ти - дорослий чоловік.

Хочин: Я дорослий чоловік. Тому я вирішив викладати малювання.

Ориш: Викладати малювання?

Хочин: Викладати малювання.

Ориш: Але ж це абсурд. Ці навички нікому не потрібні. Ти помилявся.

Хочин: Я помилявся. Викладати - не перспективно. Тому я зрозумів, що зможу допомогти печері, якщо розмалюю печеру. Печері потрібен маляр.

Ориш: Печері не потрібен маляр. Печера має залишатися печерою, а не перетворюватися на райдужне царство. Ти помилявся.

Хочин: Дійсно, я помилявся. Це нікому не потрібно.

Ориш: А що потрібно?

Хочин: Щоб я полював. Щоб я ламав каміння зубами!

Ориш: От молодець!

Хочин: Усе своє життя я буду ламати каміння зубами! Усе своє життя, до самої смерті я буду мисливцем!

Ориш: Тут ти правий! Але... Я відчуваю, що це ще не все. Стримане бажання. Чого ти хочеш?

(Хочин відповідає дуже тихо)

Ориш: Не чую!

Хочин: Я хочу жінку.

Ориш: *(сміється)* Але ж ти не маєш на це права. Ти - ніхто. У тебе немає нічого такого, що змогло б привабити жінку. Ти не здатен взяти її силою.

Хочин: Я не здатен взяти її силою...

Ориш: На що ти сподіваєшся? Ні, тут ти дуже сильно помиляєшся. Жодна жінка не подивиться на тебе. Ти помиляєшся.

Хочин: Я помиляюсь. Я найжалюгідніший.

Ориш: А ось це вже реверсивна гординя. Чого ти вирішив що ти найжалюгідніший? Ти просто жалюгідний.

Хочин: Я просто жалюгідний.

Ориш: Я відчуваю, як від тебе відокремлюється демонічна частка.

Хочин: Але... Я хочу, щоб мене любили...

Ориш: Знаєш, що тобі треба робити?

(Хочин зацікавлено дивиться на Ориша. Ориш бере Хочина за обличчя і обережно підводить до трибуни)

Ориш: Просто відпусти ситуацію. *(кілька разів б'є Хочина головою бо кам'яну трибуну. Очі Хочина дивляться в різні боки)*

Хочин: У! А! У! А!

Ориш: Я вилікував його!

Гарон: Що ти з ним зробив?

Ориш: Повірте мені, я знаю, що робити, якщо до людини підселився уламок душі демона. Але, Хочин... Цілком ймовірно, що жити тобі залишається лічені години. Проте, твою душу очищено.

(Хочина відводять на його місце)

Ориш: І найголовніше! У мої стегна поступила божественна енергія від самого Хевозера. Вона потребує виходу.

Нотувеста: Я можу допомогти тобі направити божественну силу.

Аграгра: Та і я можу.

Нотувеста: Можемо удвох.

Аграгра: Виходить, що утрюх.

Ориш: Дякую, що ви відізвилися. Прекрасно. Я це дуже ціную. Тому саме ви удвох маєте підготувати Невіду до сьогоднішньої ночі. Впевнений, що ви добре знаєте, чого я хочу. І, от що. *(До Невіди)* Обіцяю, боляче не буде. Принаймні мені. *(сміється)* Жартую. Я б ніколи не скривдив жінку. *(Жестом показує, щоб усі розходились. Йде)*

II

(Нотувеста і Аграгра готують Невіду до ночі з Оришем. Нотувеста робить Невіді ритуальну зачіску. Аграгра зіскребає зі стін глину і мастить нею обличчя Невіди)

Аграгра: Ти занадто молода.

Невіда: Вибачте.

Нотувеста: Не засмучуйся. Вона просто заздрить.

Аграгра: Чому ж тут заздрити? Подивися лише на цю жирну шкіру. Самі прищі. Але нічого, зараз ми все замажемо. *(мастить обличчя Невіди товстим шаром глини)* Зробимо з тебе таку ж красуню, як ми.

Невіда: А це не зайве? Мені здається, що глина засохне і буде лущитись. Я стану схожою на мертв'яка.

Аграгра: Багато ти розумієш.

Нотувеста: Не турбуйся, дитино. Ми знаємо, що робимо. І ми точно знаємо, чого хоче Ориш.

Аграгра: О, так.

Нотувеста: Підготуємо тебе, і він на тебе накинеться, мов звір.

Невіда: А хто його готує до ночі?

(Нотувеста і Аграгра сміються)

Нотувеста: Він завжди готовий. У нього є роги.

Аграгра: М-м, так... Ці роги...

Нотувеста: Ти маєш розуміти, що він божя людина. Яким його було створено, таким і є ідеальний образ чоловіка. Готуватись нема сенсу. От побачиш його без пов'язки на стегнах - все зрозумієш.

Аграгра: Ро-о-оги...

Нотувеста: *(До Аграгри)* Нащо ти їм глину до рота пхаш?

Аграгра: Бо Ориш полюбляє, коли зуби мають земляний колір.

Нотувеста: Дійсно. Я й забула. Так давно це було.

Аграгра: Дуже давно.

Невіда: А у вас потім були чоловіки?

(Нотувеста і Аграгра дивляться на Невіду здивовано)

Нотувеста: Та ти що? Не можна.

Аграгра: Та й не хочеться.

Нотувеста: Єдиний справжній чоловік - це Ориш. Інші випадкові. Їх робота - працювати і бути жалюгідною тінню від ніг Ориша.

Невіда: Справді? Я вважала, що всі чоловіки однакові.

Нотувеста: *(сильно відтягнула волосся Невіди)* Однакові. Але Ориш однаковіший.

Невіда: Ай... Зрозуміла.

Нотувеста: Розумничка.

Аграгра: Вона мене лякає. Що як вона ляпне щось таке, що не сподобається Оришу?

Нотувеста: Погоджуюся з тобою. За язиком взагалі не стежить.

Невіда: Хіба я щось не те сказала?

Аграгра: Все, що ти сказала - не те.

Нотувеста: Усі ми помилялись. От, наприклад, Аграгра. Щось таке сказала дурне.

Аграгра: Не було такого. Це ти із власного досвіду щось згадала. Дивно, що згадала. В твої роки з пам'яттю бувають проблеми.

Нотувеста: Зараз згадаю.

Аграгра: Стара лярва!

Нотувеста: *(передражнює Аграгру)* “Ой, Оришечку, а що це мені лоскоче?”
(сміється)

Невіда: А мені точно сподобається?

Нотувеста: В якому сенсі?

Невіда: Ну, в мене це вперше. Я навіть не знаю... Страшно.

Аграгра: Прийми той факт, що тобі не має подобатись. Але вдавай, що подобається. І, хтозна, може ти навіть понесеш.

Нотувеста: Навряд.

Аграгра: Навряд. Ориш потребує спадкоємця, але поки що не знайшлося жодної жінки, що носила б його дитину. За легендою саме ця дитина приведе нас до світла. Але ти точно не станеш матір'ю такої дитини.

Невіда: Ти так впевнена?

Аграгра: Що?

Невіда: Нічого.

Нотувеста: Тобі треба притримуватись звичаїв, щоб Ориш був задоволений. Наприклад, він може звеліти тобі приготувати йому обід.

Знаєш, що він полюбляє їсти?

(Невіда згадує)

Нотувеста: Ну?

Невіда: Смажені блощиці.

Нотувеста: Просто блощиці?

Невіда: Ні, особливі.

Нотувеста: Це які?

Невіда: Ті, що напилися нашої крові.

Нотувеста: Чудово. Але тобі їсти в жодному випадку не можна.

Невіда: Чому?

Аграгра: Бо я старанно мазала глину тобі на зуби. Будеш їсти - вона зітреться. А ще ти можеш широко відкривати рот і Ориш побачить твої гланди. Він ненавидить гланди.

Нотувеста. Ти можеш їсти, але лише мох. Якщо одразу ковтатимеш. І не запивай. Хіба що слиною.

Аграгра: Ще Ориша можна притягнути загадковістю і поглядами. У нього є кам'яна стела, на який записаний священний текст. Так от, можеш робити вигляд, що читаєш, а в одну мить неочікувано глянути на нього. Ось так.

(Дивиться на Невіду. Невіда жахається) Бачиш, навіть на тебе спрацювало.

Нотувеста: Ще працює, коли молоді дівчата вдають слабеньких. От, наприклад. *(починає награвати)* Ой, ні! Який величезний камінь! Я ніколи не зможу його обійти. Може хоч зможу його посунути, але я така слабка.

Невіда: Це ж звичайний маленький камінчик.

Нотувеста: Е ні, це здоровезна каменяка. *(намагається посунути камінчик)* Нема сил. Так важко. Може ти допоможеш?
(Невіда з легкістю підіймає камінець і відкидає у бік)

Нотувеста: Ти такий сильний! То може, покажеш мені всю свою силу?

Невіда: О... Зрозуміло.

Аграгра: І посміхайся. Посміхайся, щоб у нього був гарний настрій. Як будеш сумною, то нічого не вийде. Посміхайся ось так. *(демонструє)*

Нотувеста: Що ти шкіришся?

Аграгра: Я зваблюю.

Нотувеста: Виглядає огидно.

Аграгра: На Ориша спрацювало.

Нотувеста: Ще б пак, спрацювало. Не дивно, що він через п'ять хвилин тебе вигнав.

Аграгра: Але які це були п'ять хвилин...

Нотувеста: Для нього, напевно, болючі.

Аграгра: Не думаю, що ти здатна взагалі згадати, як це було. Скільки вже років пройшло? П'ятдесят?

Нотувеста: Ти, певне, не знаєш, що він запрошував мене до себе вдруге. Не хотіла тебе засмучувати.

Аграгра: Що?..

Нотувеста: Так-так. Бо йому сподобався перший раз. І вдруге було ще краще. Твій перший і єдиний раз навіть неможливо порівняти з моїм другим.

Аграгра: Це несправедливо. Я... Я мала бути на твоєму місці. Ні. Я маю бути на її місці. *(показує пальцем на Невіду)* Нащо вона йому, якщо можна покликати мене вдруге.

Невіда: Ну, хочеш поміняємось?

(Пауза)

Аграгра: А?

Невіда: Кажу, давай мінятись. Я все одно не дуже хочу. Втомилася чогось. Та й не викликає в мене Ориш такого захоплення, як у вас.

(Пауза)

Аграгра: Давай.

Нотувеста: Що?! Ні! Не можна. Якщо так сказав Ориш, то по-іншому не буде.

Невіда: Ви так кажете, наче він якийсь напівбог.

Аграгра: Значить ми недостатньо поважно висловлювались, бо він краще за напівбога.

Нотувеста: Не дуркуй. Просто прийми це і отримуй задоволення. А ми поки що зробимо з тебе кралечку.

(Надалі Нотувеста і Аграгра розмовляють дуже чемно, але крізь голос струменить зневага)

Нотувеста: Бідна дитина. Ти певне думала, що хтось запитає в тебе, чого ти хочеш.

Аграгра: Бідолашна. Я б хотіла тебе втішити і сказати, що в твоєму віці і я була такою пришепелкуватою. Хотіла б щиро. Але тоді я б збрехала.

Нотувеста: Точно збрехала б. Навіть я підтверджую.

Аграгра: Просто наша Невіда не усвідомлює, що означає навіть один дотик Ориша.

Нотувеста: Хоча мала б. Вона ж бачила, що Ориш зробив із Хочином.

Невіда: Він виніс йому половину мізків.

Нотувеста: Він сцілив його душу. Так, тіло знищене і сумніваюся, що він доживе до наступного ранку. Але він піде з чистою душею. Це важливіше.

Аграгра: А тобі не здається, що Невіда інколи розмовляє іншою мовою?

Нотувеста: Дійсно. Як Андорапулюс. Тільки у Невіди наче слова зрозумілі, а от сенсу в них нема.

(Сміються)

Аграгра: Так, це гірше.

Нотувеста: А ще у Невіди мабуть проблеми зі слухом. Мала б почути, який у Ориша чарівний голос.

Аграгра: Наче котик муркоче.

Нотувеста: Інколи може здатися, що він говорить нечітко і тихо.

Аграгра: Мені так не здається.

Нотувеста: Але він жертвує чіткістю і гучністю, бо перебуває одночасно у двох вимірах: фізичному і ментальному. І навіть десь вище за ці виміри. Бо спілкується з духами. Треба усвідомлювати, що ми всі лише жалюгідні хробаки на тлі світу духів.

Аграгра: Наша Невіда - дурненька. Не чула пророцтво. Або не хотіла слухати.

Нотувеста: То нагадай.

Аграгра: Лише одна жінка в печері здатна понести. Вона має понести від наймудрішої людини, якою безумовно є Ориш. І ця дитина врятується від темряви, а значить врятує і нас.

Невіда: Я чула це пророцтво.

Нотувеста: Яка кмітлива.

Невіда: Але я не хочу народжувати. Взагалі не хочу мати дітей. Вони занадто повільно зростають.

Аграгра: Ой, як добре, що тебе не питають. Бо тоді ми б усі були приречені.

Нотувеста: Готово.

(Нотувеста і Аграгра йдуть. Невіда залишається сама. У неї розпатлане волосся. Весь одяг вимазаний глиною. Неможливо розрізнити, де на обличчі рот, а де очі. Лунають сурми та літаври. Невіда лякається і тікає)

III

(Ориш напівлежить біля кам'яної трибуни на хутрі. Невіда стоїть поряд і дивиться на Ориша)

Ориш: Щось усі забагато скиглять. Мабуть забули, заради чого відбувається усе, що відбувається.

Невіда: А заради чого все відбувається?

(Ориш жестом пропонує Невіді сісти на краєчок хутра. Невіда сідає)

Ориш: Мені подобається, як ти виглядаєш. Якби Нотувеста і Аграгра так само підготували б себе, може щось і вийшло б.

Невіда: *(неохоче)* То що... Почнемо?

Ориш: У-у-у, яка ни нетерпляча. Мені подобається. Але дай мені трохи чату перепочити. Щойно поїв.

Невіда: Тобто я даремно готувала тобі блощиць?

Ориш: Як це мило з твого боку. Я також можу тебе пригостити. У мене трішки між зубів залишилось.

Невіда: Ні, дякую.

Ориш: Як хочеш. Мені більше дістанеться.

(Пауза)

Ориш: Розкажи трохи про себе.

Невіда: Ну, я народилася...

Ориш: Добре, що запитала. Я народився слабким. Повивальниці вважали, що я не виживу і вже збиралися скинути мене в помийну яму, але раптом помітили ось це. *(вказує на роги)* Звісно, тоді це були зовсім маленькі ріжки, як в оленяти, але цього вистачило, щоб народжуючись, я розірвав родові канали. Ох, як мати кричала. Мені щоночі сниться її крик. Нічого не

можу вдіяти. От тільки закрию очі... *(щось згадує)* Власне, через це мати й померла. А повивальниці зрозуміли, що я - майбутнє. Я приведу ваші душі до світла.

Невіда: Можно мені дещо запитати.

Ориш: Ні.

Невіда: Зрозуміло.

Ориш: Я не вірив, що я виживу. Але не сумнівався у своїх здібностях. Я ж говорив, що маю кілька астральних тіл?

Невіда: Багато разів.

Ориш: Справді не говорив?! То слухай. Ти бачиш ось це тіло? Ну, скажи, бачиш?

Невіда: Так.

Ориш: Ти впевнена, що воно дійсно існує? Бо я зрозумію твої сумніви. Як це, живий представник божественної сили просто перед тобою? Але ти можеш відчувати. Ось. *(Бере руку Невіди і прикладає до різних частин свого тіла)* Відчуваєш? Ось тут. Тепло? А тут? А тут? Як тобі? Подобається?

Бачу, що подобається. І тут. І тут. Чуєш, як серце б'ється? Прислухайся і зрозумієш, що воно б'ється значно повільніше за твоє. Знаєш, чому? Бо я напівдух. А моє інше тіло приймає участь у нескінченних битвах.

Невіда: Як це? Хіба ще відбуваються якісь битви?

Ориш: Тут ні. Тут ви в безпеці. А в іншому вимірі мені доводиться постійно битися з демонами, щоб вони не дісталися цього виміру. І те моє тіло має шанс загинути в бою в будь-яку мить. Тому дуже важливо доглядати це тіло, що знаходиться поряд із вами. Тому ти тут. Тому всі інші жінки вже були тут. Тому я щойно проковтнув останню блощицю, що застрягла в зубах і готовий перейти до десерту. А чи готовий десерт? Га, Невідочко? Кралечко? Лялечко?

Невіда: Можна все ж таки дещо запитати?

Ориш: *(ображено)* Ніколи не бачив, щоб людина так багато розмовляла. *(пауза)* Ну, кажи, чого час витрачаєш!

Невіда: У мене є страх.

Ориш: Це нормально. Всі в перший раз бояться. А потім благають мене, щоб цей раз був не останній.

Невіда: Ні, я не про це. Цього я не боюся.

Ориш: О, то ти левиця. *(гарчить)*

Невіда: Я не розумію, як бути з демонами. Свинячі ряхи, павучі лапи... Я... Я не хотіла б, щоб вони існували. Я не хочу, щоб через них я не могла бути вільною.

Ориш: *(розчаровано)* А-а, розумію. Ти просякнута ненавистю так само, як усі в цій печері.

Невіда: Справді?

Ориш: От, що я тобі скажу, мила дурна голівонька. Ви живете в тих умовах, в яких живете. Це данність. Реальність. Нічого не вдієш. Бо демони панують у світі, де колись панували ми. Але це не дає права їх ненавидіти. Вони такі самі, як ми. Це тільки слово таке страшне - "демони". Вони мало чим відрізняються від нас. Загалом, вони навіть кращі. Наприклад, я хотів би мати павучі лапи. От у тебе скільки лап?

Невіда: У мене нема лап

Ориш: У тебе чотири лапи. А у них аж вісім, що робить їх певною мірою кращими і сильнішими.

Невіда: Ти ніби ними захоплюєшся.

Ориш: Маю право. Нема нічого ганебного в тому, щоб захоплюватися ворогом. Не забувай, що лише я борюся з ними напругу. Я плачу кожен раз, коли вбиваю демона. Бо це нормально. Бо я вбиваю їх з любов'ю. І ви також маєте бути їм вдячні, хоча б за те, що ще живі.

Невіда: Так. Можливо. Я не знаю. *(пауза)* Я б хотіла побачити сонце.

Ориш: Ти можеш побачити його у будь-яку мить.

Невіда: Справді?

Ориш: Так. Тоді, коли тільки схочеш.

Невіда: Тільки не треба забивати мені баки з приводу світла у моєму серці.

Ориш: Пф. В жодному разі. Всередині тебе нема світла. Ти порожня.

Невіда: Не розумію. Де ж тоді сонце?

Ориш: Та ось воно. Перед тобою. *(Вказує на себе)* Де ти ще побачиш таке сонечко?

Невіда: Ориш, вибач, але ти не схожий на сонце.

Ориш: Невже? А ти колись бачила сонце? Як ти можеш порівнювати?

Невіда: Точно не бачила, але впевнена, що змогла б його відчувати. Мені іноді здається, що я відчуваю його промені, але вони не йдуть від тебе. Від темряви більше сонячних променів, ніж від тебе.

(Пауза)

Ориш: Ти порожня. Нічого всередині. Тебе треба чимось наповнити.

Невіда: Давай обійдемося без красномовних метафор.

Ориш: Е, ні, це не метафора. *(Повалює Невіду на хутро, залазить верхи. Невіда пручається)* Добре, що годинників нема, бо мені шкода втраченого часу. Ти не уявляєш наскільки я сьогодні милостивий. Не усвідомлюєш. Я слухав твій голос. Він щось говорив, але що? Я не знаю. Я ненавиджу ваші голоси. Кожного разу від ваших голосів в мене кровоточать ясна. Бачиш? Бачиш?! Ваші голоси... Вони... Вони неприязні. У той час, коли мій лунає, наче музика. Ваші голоси тхнуть страхом і ненавистю. Тому ви тікаєте від звуків сурм і літавр, наче від самих демонів. Ви не можете не смердіти. Але це нічого. Ти не маєш у собі сонця? Не бачиш його? Не пускаєш до себе? То зараз саме сонячне ядро увійде до тебе і наповнить найтемніші недра. Бо ти є темрява, що не заслуговує на світло. Але я змушений нести світло. Така моя місія. Я янгол, якого заточили у темній печері з виродками, що не заслуговують світла.

Невіда: Ти потвора.

Ориш: Ні, це ти потвора. І всі ви. Жінки. Жалюгідні слабкі створіння, що приходять до мене в надії отримати безцінний досвід. А я деградує від кожного слова, що випльовують ваші бридкі пащі. Від кожного тупого погляду. Від нібито загадкових посмішок. *(народіює посмішку Аграгри)* Ви мене зваблюєте? Та мені чхати. Так чи інакше, я зроблю те, що хотів. Ваше слово нічого не означає. Я це роблю не для того, щоб вас задовольнити. Байдуже. Я не отримую жодного задоволення і не прагну задовольнити вас. Я лише хочу заселити життя всередині хоча б однієї з вас, щоб це життя знищило вас зсередини так само, як і я колись знищив свою матусю. *(плаче. Сповзає з Невіди)*

Невіда: Ти в порядку?

Ориш: В повному. Я сильний дорослий чоловік. Я ваш вождь! Я борюся з демонами. Знаєш, скільки в мене було бойових вильотів?

Невіда: Ти мене вибач, але я мабуть піду. Щось якось розмова не клеїться.

Ориш: Ну звісно, йди. *(пауза)* Давай-давай. Йди. Кому я потрібен? Усі лише вдають таке захоплення мною, а насправді... Насправді мене ніхто не любить.

Невіда: Це ти дарма. Ось, Аграгра і Нотувеста тільки про тебе й говорили.

Ориш: Вони не сприймають мене, як людину. Не бачать мій глибокий внутрішній світ. Їх цікавить лише моє тіло. *(скиглить)* Я жертва об'єктивізації!

Невіда: Це ти трохи перебільшуєш. Не засмучуйся. *(Плескає Ориша по спині)* Ну... Знаєш... Я тебе люблю.

(Пауза)

Ориш: Справді?

Невіда: Е-е... Так.

Ориш: Справді-справді?

Невіда: *(Обіймає Ориша)* Справді-справді. *(пауза)* Як друга.

(Довга пауза)

Невіда: *(розпускає обійми)* Ориш, все гаразд?

Ориш: *(дивно дивиться на Невіду)* Все гаразд.

Невіда: Я можу потримати тебе за руку, якщо хочеш.

Ориш: Ні, не треба.

Невіда: Хм. Ну, я піду.

Ориш: Угу.

(Невіда йде)

Ориш: Зачекай.

Невіда: Ой, та годі тобі. Ми обоє розуміємо, що в тебе нічого не вийде.

Ориш: Не вийде.

Невіда: Тоді я піду.

Ориш: Не підеш. Є інший спосіб довести свою мужність.

Невіда: Який саме?

Ориш: *(кричить несамовито)* Полювання!

IV

(Ориш заповзає на камінь і починає дико волати трясучи рогами. Усі печерні люди поступово сходяться до Ориша)

Гарон: Та що ж таке?!

Хочин: У! А!

Нотувеста: Чого вони так довго?

Ориш: Мої прекрасні! Мої чарівні! Цей день настав! Ми вчимося полюванню. Дехто з вас навіть вміє і вміє непогано. Але оновити навички ніколи не пізно. А тим, хто не вміє, треба вчитись, бо настають важкі часи.

Бурдул: Вони й без того важкі.

Ориш: А будуть ще важчі.

Гарон: Я вмію. Можна я піду. Мені не подобається полювати, коли хтось дивиться.

Ориш: Ні! Це тренінг, що має ціль об'єднати колектив.

Аграгра: Але ж ми й без того нікуди один від одного не дінемося.

Ориш: Ото ж, дивіться. *(стає у стійку мисливця)* Ви відчуваєте?

Бурдул: Хочин обісрався.

Гарон: Стули писок, Бурдул!

Хочин: У! А...

Ориш: Ні! Відключіть нюх. Замружте очі. Не чухайтесь. Тільки слухайте.
(Усі слухають)

Бурдул: Я нічого не чую.

Гарон: Бо ти розмовляєш. Замокни вже.

(Усі слухають)

Нотувеста: Це що... Муха?

Гарон: Точно, муха.

Аграгра: Муха?

Ориш: Муха... Му-у-уха-а-а!

(Починається полювання на муху. Печерні люди перетворюються на зграю диких звірів. Від зграї можна почути агресивні вигуки, вовче виття і обрядові співи. Ориш вказує пальцем на муху. Все стежить то за пальцем, то за мухою)

Ориш: Найголовніше, що ви маєте пам'ятати - стежте за здобиччю. Ви маєте бачити лише її. Чхати на складнощі, чхати на інших мисливців. Ви маєте спіймати здобич. Ви бачите її?

(Усі уважно стежать за мухою)

Ориш: Гайда!

(Усі починають вовтузитись. Хтось впав і на нього одразу ж наступили. Мисливці штовхають один одного, намагаючись якомога скоріше дістатися мухи. Лише Хочин стоїть на місці роззявивши рота)

Ориш: Чудово! Молодці!

(Муха залітає у кут. Мисливці оточують її з усіх сторін. Стрибають, щоб спіймати її, зіштовхуються. Муха летить у зворотньому напрямку, сідає Хочину на обличчя. Усі дуже обережно підкрадаються до Хочина. Муха заповзає йому у відкритий рот. Хочин різко стискає зуби.)

Ориш: А-ай! Ану припини! Відпусти! Виплюнь!

(Хочинь не відпускає. Ориш б'є Хочина по голові і тоді той відкриває рот. Муха вилітає і летить геть)

Хочин: У! У...

Ориш: Неправильно. У! А!

Хочин: У-у-у...

Ориш: Ідіот.

Невіда: Ти відбив йому другу половину музків.

Гарон: Що?! Та нащо?

Ориш: Я ще більше очистив його душу.

Аграгра: Муха полетіла.

Ориш: Ви маєте пам'ятати найголовніше правило полювання.

Нотувеста: Стежити за здобиччю?

Ориш: Ні, я ніколи такого не казав.

Гарон: Казав.

Ориш: Просто у вас не вистачає клепки, щоб правильно сприймати слова.

Головне правило - не засмучуватись, якщо здобич втекла, бо тоді ви не помітите наступну здобич. Яка, до речі, знаходиться за вашими спинами.

Усі: Що? Де? Га?

Ориш: Ось! Многоніжка! Мухоловка! Повзе по стіні!

Полювання продовжується. Тепер печерним людям доводиться співпрацювати, бо мухоловка повзає по стіні. Вони підсаджують один одного і затуляють руками усі отвори, куди вона могла б втекти. Вона бігає від отвору до отвору. Вреши-реши сам Ориш хапає мухоловку)

Ориш: Є!

Аграгра: Так!

Бурдул: Хвала вождю!

Ориш: От бачте, успіх підкрався несподівано, здавалося б. А насправді це результат злагодженої роботи колективу. І ця здобич краща за якусь муху.

Ніхто сьогодні не засне голодним. Підходьте до мене. *(Застрибує на трибуну)*

(Усі підходять до Ориша. Він відриває кожному по ніжці мухоловки. Сам з'їдає тулуб)

Ориш: Сподіваюся, що всі задовільнили свою жагу до вбивства. Зізнаюся, мені не подобається ця ваша риса, але що поробиш. Ви невігласи, але я вас все одно люблю. *(пауза)* А тепер геть звідси.

(Всі починають розходитись)

Гарон: Це якась маячня!

Ориш: Чого?

(Усі повертаються)

Гарон: Ти знову і знову вчиш нас полюванню. На мух, многоніжок, жуків і хробаків. Я розумію, що тут усі переважно дилетанти. Не ображайтесь.

Але для мене це занадто просто. Я найкращий мисливець у цій печері.

Кращим за мене був хіба що Хочин. Але зараз він сам гірший за

мухоловку. А колись ми обоє полювали і не було нам рівних. Це я до

чого... Хочеться нормальної здобичі. Бо ніжка від мухоловки - це не дуже поживно.

Ориш: *(злізає з трибуни, йде до Гарона)* То ти невдоволений?

Гарон: Ну, не цілком.

Ориш: Чого ж? Ти голодний?

Гарон: Я завжди голодний, як і всі тут. Я б цілого слона з'їв.

Ориш: Ти колись бачив слона?

Гарон: Ні, але вираз такий чув... Не чіпляйся до слів.

Ориш: То я чіпляюсь до слів? *(підходить до Хочина)* Що ж ти, Гарон, друга не вберіг?

Гарон: Це я не вберіг?! Ти його бив головою об камінь!

Ориш: Я рятував його душу. А що ж ти зробив, щоб врятувати його душу?

Гарон: Я його слухав.

Ориш: Слухав? І все?

Гарон: Йому вистачало. Він дякував мені і приходив до мене знову і знову.

Ориш: Але ж ми усі бачили, що з ним не все гаразд. Він був хворий.

Уламок демонічної душі прямо в серці. *(Дістає з-під одягу камінь, дає Гарону)* Бачиш цей уламок?

Гарон: *(роздивляється)* Це просто камінь.
(пауза)

Ориш: Тобі хотілося б, щоб ми так вважали. Але мене не проведеш. Знаєш, що я думаю? Я думаю, що ця зараза підселилася до нього від тебе.

Гарон: Що ти мелеш?

Ориш: Знаєш, чому ти досі дихаєш, хоч і розмовляєш неналежно?

Гарон: Бо я ні в чому не винен.

Ориш: Бо твою душу ще можна врятувати. Дай мені свою руку.

Гарон: *(боязко)* Та ні, все в порядку... Я так... Пожартував. Ти ж мене знаєш, я взагалі гуморний хлопець.

Ориш: Якщо заперечуєш, то неодмінно демони оволоділи твоїм серцем. Дай руку.

Гарон: Тоді я не заперечую. Я божевільний. Хе-хе. І я краще піду.

Ориш: Твоє життя крихке і нестабільне. А після смерті буде вічне життя.

Невже ти хочеш прийти до чертогів Хевозера з демонами в душі. Не бійся, це швидко пройде.

Гарон: Ні... Не хочу...

Ориш: *(до Хочина)* Ой, Хочин, ти щось сказав?
(Хочин булькає)

Ориш: Щось незрозуміле. Давай я тебе відкорегую. *(б'є Хочина по голові)*
Ще раз спробуй. Не хочеш? *(б'є)* Я вірю у спасіння твоєї душі. *(б'є)* Нумо!
(б'є)

Гарон: Припини, йому ж боляче.

Ориш: Але ж я маю йому допомогти. *(б'є)*

Гарон: Так не можна. Припини.

Ориш: Що припинити? *(б'є)* Ось це?

Гарон: Погань!

Ориш: Погань, кажеш? Погань? *(б'є знову і знову)*

Гарон: Годі! *(Кидає камінь в Ориша, але той ухиляється і камінь влучає в Хочина. Хочин падає і більше не рухається)* Що?.. Що ти накоїв?

Ориш: Я ж попереджав, що жити йому залишилось недовго. Проте його душа очистилась.

Гарон: Навіщо?

Ориш: Це я тебе хочу запитати. Нащо ти друга вбив?

Гарон: Хочин... *(схиляється над тілом)*

Ориш: Та-а-ак... Сумно. А загалом. *(звертається до усіх)* В чомусь Гарон правий. Ми голодні. І дичина має бути більшою. Полювання не закінчується. Наступна здобич...

Нотувеста: Ориш, вибач, що перебиваю, милий, але нащо напружуватись і полювати. Ось у наших ніг вже лежить мертва здобич. *(вказує на Хочина)*

Гарон: Здохни, стара відьма!

Ориш: Згоден, замовкни. Ми ж не варвари якісь. Ви ж знаєте, яке головне правило полювання?

Бурдул: Вже й не наважусь припустити.

Ориш: Хто вбив, того і здобич.

(Гарон дивиться на Ориша здивовано)

Ориш: Так-так. Це ж саме Гарон заманив жертву у пастку, змусив довіряти собі. А в ту саму мить, коли ніхто й не очікував, підло наніс останній удар так званому другу.

Гарон: До чого ти хилиш?

Ориш: Я кажу відверто. Ти ж хизувався, що з'їв би слона. То от твій слон. Смачного.

Гарон: Я не стану... Він мій друг.

Ориш: Не забудь потім розповісти, які друзі на смак. Смачного!

Гарон: Я не буду цього робити!

Ориш: Ні, будеш. Бо інакше... *(протягує руку до Гарона)* Дай мені руку.

Гарон: Ти жартуєш.

Ориш: Я ніколи не жартую, навіть коли здається, що жартую.

Гарон: Я не голодний.

Ориш: То дай руку.

Гарон: Ні!

Ориш: Я турбуюся про тебе.

Гарон: Нащо ти це робиш?

Ориш: Я турбуюся про тебе. І мене турбує, що ти забагато собі дозволяєш.
Дай руку.

Гарон: Ориш, благаю. Я не зможу його з'їсти. Але я й не хочу, щоб ти
“лікував” мене.

Ориш: Бачиш, як усе просто. Якби я був таким страшним деспотом, я б не
давав тобі права вибору.

(Гарон довго вагається)

Ориш: Руку чи “смачного”?

(Пауза)

Гарон: Смачного... Дякую...

Ориш: От, як тобі пощастило. Тільки не їж все одразу, залиш шматочок на
потім. Об'їдатися шкідливо для здоров'я.

*(Гарон тремтячими руками підіймає Хочина. Притискає до себе, наче
рідну дитину і йде геть разом із ним)*

Ориш: *(До печерних людей)* Не забудьте потім плюнути йому в обличчя.
Мало того, що друга вбив, ще й нікому більше не запропонував.

Бурдул: Полювання... Скінчилося?

Ориш: Тільки для Гарона. Тут багато многоніжок. Печера досить волога.

Бурдул: Це нечесно.

Ориш: Гарон сам обрав свій шлях. Я його не змушував.

Бурдул: Безумовно. Але я не про це. Це нечесно, бо кожному з нас
дісталось по ніжці комахи, а Гарон отримав цілого Хочина.

Ориш: Он як... То ви всі хочете великої дичини?

Бурдул: Ну, не обов'язково людину.

Аграгра: Кота б вистачило.

Нотувеста: Тут нема котів.

Ориш: Як же вам зі мною пощастило. Сам собі дивуюся. Гаразд, буде вам
дичина. *(Виштовхує Невіду в центр печери)* Ось і вона. Слідкуйте за її
поведінкою, бо тварина норавлива.

(Тиша)

Невіда: Ориш, ти з глузду з'їхав?!

Нотувеста: Ти хочеш полювати на свою коханку?

Ориш: Та яка вона мені коханка? Так, на один разок. Злягатися з нею було нудно. Їй не місце в нашій спільноті. Ще й годувати її.

Невіда: Ти невдаха!

Ориш: А ти брудна шльондра, та що ж тут вдієш. *(До печерних людей)* А ще я бачив її груди. Вони потворні і асиметричні.

Невіда: Брешеш. Ти нічого не бачив.

Ориш: Торкався! У темряві. І все зрозумів.

Невіда: Ти брешеш!

Ориш: Це ти брешеш!

Невіда: Ні, ти!

Бурдул: Прошу вибачення, ми взагалі будемо полювати, чи де?

Аграгра: Я за будь-яку дичину, давайте вже щось робити.

Нотувеста: Ох, не знаю. Аграгра її таким товстим шаром глини намазала... На зубах хрустітиме.

Бурдул: Ми ж цивілізовані люди. Їжу треба помити перед вживанням.

Ориш: Оце справжній мисливський дух!

Невіда: Ні. Не треба.

(Усі починають голосно кричати, імітувати звуки тварин і бити себе в груди. Неочікувано на захист Невіди виходить Андорапулюс. Він зупиняє печерних людей гучним вигуком)

Ориш: Ні, Андорапулюс, тебе ми не станемо їсти. Відійди.

(Андорапулюс щось говорить невідомою мовою)

Ориш: Просто відійди, я не бажаю тобі зла.

(Андорапулюс не йде)

Бурдул: Відійди, дурень!

(Андорапулюс стоїть на місці)

Ориш: Ну, дивись, я попереджав. Зараз тут розпочнеться така метушня, що тебе, скоріш за все, розчавлять чийсь брудні п'ятки. Але це твій вибір.

(Усі відходять подалі від Невіди та Андорапулюса. Встають в мисливську стійку, щоб починати полювання за сигналом Ориша)

Ориш: Три!... Два!...

(Лунають сурми та літаври. Усі, окрім Невіди і Андорапулюса, розбігаються хто куди.)

Невіда: Дякую. Вони зовсім оскаженіли.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Шкода, що я тебе не розумію. *(підходить до підземного джерельця, починає змивати глину з обличчя)* Але, знаєш, ти єдиний тут схожий на людину.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Хоча, хто знає, якими мають бути люди. Окрім цих я ніколи нікого не бачила. Може вони саме й схожі на людей, а ти схожий... Ну... Я не знаю... На павліна.

(Андорапулюс сміється)

Невіда: Так, смішно. Але я й павліна ніколи не бачила. Мені можуть сказати, що ти кенгуру і доведеться вірити.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Дякую, що намагаєшся підтримати розмову, але я нічого не розумію. *(пауза)* Хочеш їсти? Я готувала блощиць для Ориша. Дурепа! Але їх так ніхто і не з'їв. Хочеш?

Андорапулюс: *(хитає головою)*

Невіда: Я, власне кажучи, також не хочу, але цих я зняла зі спини Хочина. Це було б правильно і символічно, якби ми його пам'янули.

(Андорапулюс погоджується. Невіда відсипає йому жменю блощиць. Обое одночасно закидують блощиць до рота і починають хрумтіти. Говорити починають лише тоді, коли прожували.)

Невіда: Хочин був гарною людиною. Мабуть. Я не знаю. Принаймні мені завжди здавалося, що він гарна людина. Звісно, не без гріха, як і всі ми. Але, що ж вдієш? Такі часи.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: А тут ще й уламок душі демона. Жах.

(Андорапулюс обережно прикладає долоню до голови Невіди, якийсь час тримає. Потім легенько б'є пальцем по носу. Невіда чхає.)

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Дякую. Але я все ще не розумію. Я ж відчуваю лише ненависть. Іноді я уявляю кінцівки демонів, що розкидані навколо мене. Від цього мені краще засинати.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Це ненормально, бо я начебто людина. Так не має бути. Або варто визнати, що я лише тварина, через що і стала дичиною.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Мабуть люди в принципі злі створіння.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Колись у мене була лялька. Я самотужки зліпила її з глини, а волосся для неї вирвала з бороди Гарона. Вона мені здавалася такою красивою. Коли я дивилася на неї, мені здавалося, що лише у ній може існувати добро. Що все погане знаходиться в мені, а все хороше в ній. Мені було тепло від цієї ляльки. Але Бурдул розбив її. Ненавмисно, звісно, проте тоді я відчула справжню ненависть. Певне, що справжню... Бо я не знаю, як це визначити. Мені здається, що в ту мить зникло усе красиве.

Зникла надія.

Андорапулюс: *(хитає головою, говорить)*

Невіда: Ти вважаєш мене поганою?

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Справді? Але як?

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Я ж така сама, як усі.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: То може ти допоможеш? Я заплуталася. Так складно зрозуміти хто я. І чому ми з демонами так безмежно схожі.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Не вигадуй. Він сам безпосередньо нікого не вбивав.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Такі люди потрібні нашому суспільству.

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Чим вона мені допоможе?

Андорапулюс: *(говорить)*

Невіда: Ой, не знаю. Це страшно...

Андорапулюс: *(радіє, говорить)*

Невіда: *(сміється)* Так, ти правий. Вибору особливо нема. Або нога дістанеться Нотувесті, а очі висмокче Аграгра, або йти до неї. Але як же я її знайду? Ориш говорить, що вона знаходиться в найтемнішому куточку нашої печери.

Андорапулюс: *(говорить, вказує пальцем вгору, вниз і в серце Невіди)*

Невіда: Добре... Добре. Я спробую. Дякую тобі, Андорапулюс. *(Обіймає Андорапулюса, йде)*

Голос із темряви: Гарна срака.

(Андорапулюс озирається. Із темряви виходить Бурдул)

Бурдул: Кажу, гарна срака.

(Андорапулюс готується захищатись)

Бурдул: Та не бійся ти, я не про твою сраку. Невіда. Гарна баба. З'їм сраку, як впіймаю.

(Андорапулюс зітхає)

Бурдул: Ти, певне, очікуєш, що я зараз усіх сюди покличу. Не трясись, у мене інша мета.

Андорапулюс: *(Говорить)*

Бурдул: Сам такий.

(Андорапулюс зітхає)

Бурдул: *(жартуючи легенько б'є Андорапулюса в живіт)* Та годі тобі! Я на твоєму боці. Поки що. Лише кілька питань. *(Сідає поблизу Андорапулюса, гризе нігті, усім своїм виглядом намагається демонструвати власну незацікавленість)* Про що теревенили?

(Андорапулюс знизав плечима)

Бурдул: Дійсно, я все одно не зрозумію цю нісенітницю. *(Пауза)* Хукі русть кун кук-ку-ку! Зрозумів? Отож. Бо ці слова не мають сенсу, я їх щойно вигадав. Але твої слова, як не дивно, мають сенс.

Андорапулюс: *(говорить)*

Бурдул: Мілі бо пірту, дірту. І що? Нічого не пойняв. І не знаю навіть, нащо воно мені треба. Але так хотілося б почути, що воно таке - Рагі, раз тобі навіть мову людську відбило. *(пауза)* Я б і сам на неї подивився, бо цікаво, що ж то за суцільна темрява. Але я, на відміну від тебе, не наважився. Не наважився... Бо... Маленькі груди. Ненавиджу маленькі груди, от прям засмучуюсь від їх вигляду.

(Андорапулюс хитає головою)

Бурдул: Та ти що?! Не маленькі? О-о, ти повіса!

Андорапулюс: *(говорить)*

Бурдул: *(агресивно)* Припини! Говори нормально, щоб я розумів. Я хочу зрозуміти!

(Андорапулюс дивиться на Бурдула здивовано)

Бурдул: Я просякнутий ненавистю. Так само, як усі. Усі ненавидять демонів. А я ненавиджу цих усіх. Я ненавиджу, коли жінки плачуть. Нащо вони взагалі це роблять?! Ненавиджу, коли вночі хтось закидує ноги мені на обличчя. Я не хочу бути таким, як вони. Хочу, як Ориш. Хоча ні, не хочу як Ориш *(Пауза)* Хочу, як ти. *(пауза)* Ти здивований, але не варто

дивуватись. Ти маєш владу, впливаєш на усіх нас, хоч ми цього й не розуміємо. Ти не міг цього помітити, але я помітив. Коли ми всі сидимо біля багаття, лише у тебе в очах відображається вогонь. В усіх інших лише темна порожнеча. А ти... Так яскраво горять твої очі, ніби вогонь виринає саме з них. Чому так? Ти ніби щось знаєш. Ніби ти скоїв щось за межею нашого розуміння й тому говориш іншою мовою. Але... Може спробуєш? Давай. Назви хоча б моє ім'я. Нумо. Бур-дул.

Андорапулюс: *(говорить)*

Бурдул: Ні. Бур-дул. Бурдул!

Андорапулюс: *(говорить)*

Бурдул: Ти вже й ім'я моє не сприймаєш. Ну що ж. *(Іде. Раптом повертається і стає на коліна перед Андорапулюсом)* Ти боїшся, що я комусь розповім? Я не стану. В жодному разі. Навіть більше. *(бере Андорапулюса за руки і кладе собі на шию)* Я ніколи нікому нічого не розповім. Ти мені розкажеш усе, що знаєш і зробиш так, щоб я завжди мовчав. *(Андорапулюс пручається)* Ні, будь-ласка, не відмовляй. Я лише хочу почути і спокійно померти. Бо в мене вже дах їде, втомився від постійного очікування чогось. Чогось, про що ти знаєш. Якщо я не почую, то переб'ю усіх в печері. Ти ж добра людина. Допоможи. Врятуй мене. Я благаю.

(Андорапулюс прибирає руки з шиї Бурдула)

Бурдул: *(кричить)* Скажи мені! Невіда зрозуміла тебе, значить і я зможу. Вона лише дурна баба, підстилка Ориша. А я розумний. Я ж побачив вогонь в твоїх очах, у той час, коли ніхто не бачив. Я єдиний такий. Дай мені відповідь. Ти мусиш.

(Андорапулюс говорить, показує пальцем вгору, вниз і в груди Бурдула. Розводить руки в сторони і підіймає обличчя догори)

Бурдул: Зрозумів... Я зрозумів! Так. Так. Звісно... *(обіймає Андорапулюса, притуляється усім тілом)* Так, здається, я починаю розуміти. Навіть не розуміти, ні. Я відчуваю... Так багато. Так приємно. Мені стало значно легше. Але чому ж ти мене не обіймаєш? Я ж майже зрозумів тебе. Бугу гага гіні.

(Андорапулюс відштовхує Бурдула від себе)

Бурдул: Ах... То значить так?... Ну... Нє... Ну... Ага. *(ходить на місці, наважується чи то щось сказати, чи то зробити. Вреши-решит іде)*

(Невіда знаходиться серед темряви. Несподівано серед темряви засяяло світло, що йде від Рагі. Рагі сидить у неприродній позі. Тіло і голова загорнуті в тканину)

Рагі: *(кричить)*

Невіда: Все гаразд?

Рагі: Не звертай уваги. Здуться.

Невіда: Ти - Рагі?

Рагі: А ти - Рагі?

Невіда: Ні, я Невіда.

Рагі: Але ж одна з нас має бути Рагі.

Невіда: Думаю, що так.

Рагі: Виходить, що я Рагі.

Невіда: Мене відправив до тебе Андорапулюс.

Рагі: А, милий Андорапулюс. Я називала його Дрюшею.

Невіда: Він дуже змінився після зустрічі з тобою. Що ти з ним зробила?

Рагі: Правильніше запитати, що він зробив зі мною.

Невіда: А що він зробив з тобою?

Рагі: Подарував мені надію. Подарував надію усім нам.

Невіда: Але ж ти відлюдниця. Хіба тобі не байдуже на інших?

Рагі: Беззаперечно, серед вас усі переважно дикі тварини. Але я вірю.

Вірю, що суспільство очиститься і тоді, можливо, в ньому знайдеться місце і для мене. Хоч я й не дуже цього потребую. *(кричить)* Не звертай уваги. Сідай коло мене. Я хочу бачити, чи віддзеркалюється моє світло в твоїх очах.

(Невіда сідає)

Рагі: Так, я бачу. Бачу цей вогонь, бачу, як зорі в ньому зіштовхуються за світлом моїх очей. Відчуваю цей зв'язок. Але бачу й ще дещо. Темряву.

Бачу, що невігластво печери засіло й в твоїх очах. Вони направляють мене в такі темні кути, що навіть страшно. Добре, що хоч світло в тобі здатно відображатись. З тобою щось не так, але не можу зрозуміти. Ти розумієш? Я не розумію. Так складно, що ж тут не так? Що ж з тобою не так? Я ніколи не зрозумію, бо це так складно. *(пауза)* О, та-ак! Я розумію. Тепер я розумію, що з тобою не так. Так-так! Хочеш почути? Відповідай, ти хочеш почути?!

Невіда: Що почути?

Рагі: Що з тобою не так!

Невіда: Що зі мною не так?

Рагі: Так, що з тобою не так.

Невіда: То що зі мною не так?

Рагі: Ти... *(пауза)* Кончена.

(Довга пауза)

Рагі: Не зрозумій мене неправильно, цьому є пояснення. Але складно зрозуміти високі матерії твоїм недолугим розумом. Проте ти маєш місію.

Невіда: Яку місію?

Рагі: Та неважливо. Краще розкажи мені.

Невіда: Що розказати?

Рагі: Що ти таке?

Невіда: Я не розумію питання.

(Рагі мовчить)

Невіда: Якщо мовчатимеш, то я тим паче не зрозумію.

(Рагі мовчить)

Невіда: Я просякнута ненавистю.

Рагі: Які знайомі слова.

Невіда: Хіба я здатна виконати якусь місію, якщо я просякнута ненавистю?

Рагі: А хто тобі таке сказав?

Невіда: Ориш.

Рагі: Так-так, Ориш... Ориш - цікава особистість. *(знімає тканину з голови, оголює сліди від зламаних рог)*

Невіда: Це... Що?...

Рагі: Це Ориш. Ваше божество. Він прийшов до мене задовго до Андорапулюса.

(Невіда приголомшена дивиться на місце, де були роги)

Рагі: Варто мати якусь незначну відмінність і знайдуться люди, що вбачають в цій відмінності щось сакральне. Сакралізуючи щось ми починаємо цього жадати. Ориш жадав більше за інших.

Невіда: То... Це ти?.. Я знала! Я знала, що тут щось не чисто. *(падає на коліна перед Рагі)* Хвала тобі, істинна спадкоємиця Хевозера! Чим же я можу служити тобі?

Рагі: Е!.. Фу! Ні. Сядь нормально, не біси мене.

(Невіда сідає)

Рагі: Я ніяка не спадкоємиця.

Невіда: Але ж у тебе були роги.

Рагі: У мене були роги, бо мій батько за життя був ще тим оленем. Це не має жодного відношення до якогось там Хріножера.

Невіда: Не можна такого казати про Хевозера. Він не “якийсь там”. Він могутній і жахливий.

(Рагі кричить)

Невіда: Може тобі допомогти чимось?

Рагі: Обов'язково. Пізніше. *(знову надягає тканину на голову)* Що ж для тебе означає “великий і могутній” Хевозер?

Невіда: Він вчить нас терпимості і любові.

Рагі: І як, відчуваєш в печері дух терпимості і любові?

Невіда: *(думає)* Якось ні.

Рагі: То ж бо.

Невіда: Це тому, що ми просякнуті ненавистю.

(Рагі важко зітхає. Неочікувано кричить просто в обличчя Невіди)

Рагі: А тепер кажи, що ти зараз відчуваєш. Невже ненависть?

Невіда: Н-ні...

Рагі: Розумничка. Це зовсім не схоже на ненависть. Ти здригнулася, навіть трохи відскочила від мене. Серце стиснуло і в горлі ком. Яка ж це ненависть?

Невіда: Я не знаю. Це якась нова форма ненависті...

Рагі: Лише подивись на себе. Так перелякалася, що губи тремтять, а з очей от-от зацебелять сльози. *(прикладає руку до щоки Невіди)* Бідолашна дівчинка. Так перелякалася. Такий шлях подолала, щоб якась дивна тітка на неї накричала. Ти не заслуговуєш подібного ставлення. Ти ж хотіла як краще, коли йшла до мене. А натомість на тебе перекладають важкий тягар відповідальності за власне життя. Хіба це справедливо по відношенню до тебе?

Невіда: *(плаче)* Несправедливо.

Рагі: Несправедливо. Безумовно несправедливо. *(пауза)* Але хіба це ненависть?

Невіда: Не знаю.

Рагі: Не знаєш. Тобі нема звідки про це знати. *(бере Невіду за руку)* Але я хочу, щоб ти знала, що я пишаюся тобою. Ти сильна. Безумовно. Бо якщо ти тут, значить вмієш давати відсіч, значить пішла проти тих, хто намагався загнати тебе у рамки. А що це означає? Це означає, що ніхто з них не вартий навіть твого нігтя. Ти найкраща з людей. Дивовижна.

Неймовірна. І бачила б ти, як гарно ти зараз посміхаєшся. Посміхайся, тобі це дуже личить. Бо ти красива і ніяка глина на обличчі не змогла б зруйнувати твою красу. Я тебе люблю. І ти маєш себе любити. Бо я без

упину можу повторювати, яка ти красива. *(пауза)* Хоч не красивіша за мене.

(Невіда сміється)

Рагі: Смієшся... Ненависть?

Невіда: *(енергійно хитає головою)* Ні, точно не вона.

Рагі: І найголовніше, що ти маєш зрозуміти. Слухай мене уважно, бо повторювати я не стану, а від цього залежить твоє життя.

(Невіда уважно слухає)

Рагі: Коструbate волосся всередині хмари. То є зелень виноградного кістного мозку. І коли ти збереш повне відро голок, то й камінь буде танути у роті. *(пауза)* Зрозуміла?

Невіда: Ні.

Рагі: Відчуваєш ненависть?

Невіда: Лише заплуталася

Рагі: Звісно заплуталася, бо я тебе плутала. *(сміється)* Ти відчуваєш не лише ненависть. Так, ти травмована, як і всі ми. Але не вір тому, хто звинувачує тебе у ненависті. Твій спектр емоцій надзвичайно широкий. І ніхто не має права обмежувати твої відчуття, бо ніхто на це фізично не здатен. Чи гадаєш, що Ориш здатен читати думки?

Невіда: Хіба що свої.

Рагі: То ж бо. *(дуже задоволена)* Ти здатна виконати цю місію.

Невіда: Що це за місія?

Рагі: Життя має опинитися назовні.

(Пауза)

Невіда: Ні. Ні. Ні-ні-ні. Я не можу. Мені страшно.

Рагі: Якщо ти це здатна визнати, то здатна на все.

Невіда: А що, як заграють сурми та літаври?

Рагі: Від звуків ще ніхто не вмирав.

Невіда: А хіба я цим не зраджу Хевозера? Це не гріх?

(Рагі кричить)

Рагі: Ти шукаєш Хевозера в словах Ориша. Не знайдеш, його там нема і не було ніколи. Та й не потрібен він тобі.

Невіда: А якщо я відчую, що потрібен?

Рагі: Я покажу тобі, де шукати силу, сильнішу за все, що пропонує Ориш. *(вказує пальцем вгору, вниз, в груди Невіди. Розводить руки в сторони, підіймає обличчя догори, закриває очі)*

Невіда: *(також розводить руки в сторони, підіймає обличчя догори, закриває очі)* Я не впевнена.

(Рагі кричить)

Невіда: Я щось відчуваю, але не знаю що саме.

(Рагі кричить)

Невіда: Ніби слизький кокон навколо мене. Приємно.

(Рагі кричить)

Невіда: Холодно.

(Рагі кричить)

Невіда: Боляче.

(Рагі кричить)

Невіда: Радісно.

(Рагі народжує Дитину у віддає Невіді. Рагі дуже слабка)

Рагі: Ненависть?

Невіда: Ні.

Рагі: Життя має опинитися назовні.

Невіда: Зрозуміла.

Рагі: *(намагається подивитися на Дитину, але не знаходить в собі сил)* Іди геть.

(Невіда йде. Поступово світло Рагі згасає. Виходить Андорапулюс)

Рагі: Ти прийшов.

Андорапулюс: *(говорить)*

Рагі: Я змогла. Ми обоє змогли.

(Андорапулюс сідає біля Рагі)

Рагі: Вона впорається.

Андорапулюс: *(говорить)*

Рагі: Побачимо. *(пауза)* Але ти маєш іти.

(Андорапулюс відмовляється)

Рагі: Їй може знадобитися допомога. Іди. Нумо.

Андорапулюс: *(Встає, говорить)*

Рагі: Не бійся. Допоки ти живий, моє світло не згасне.

(Андорапулюс довго дивиться на Рагі. Із темряви з невіженим криком вибігає Бурдул. Б'є Андорапулюса кісткою у скроню. Андорапулюс падає на коліна Рагі)

Бурдул: *(роздивляється кістку)* Це тобі привіт від Хочина. Клятий Гарон, навіть крихітного шматочка на кістці не залишив.

Андорапулюс: *(говорить дуже тихо)*

Бурдул: Та перестань, мені вже нецікаво. Треба було думати раніше. Бу-бу, чу-чу, ку-ку. Змовкни.

Рагі: Він не до тебе.

Бурдул: А. *(Підходить ближче до Рагі, роздивляється груди)* Хм. *(Йде геть)*

(Світло Рагі і Андорапулюса повністю згасає)

VII

(Невіда несе Дитину, яка суттєво подорослішала. Врешиті-решит не витримує ваги і ставить Дитину на землю)

Невіда: Як важко. *(дивиться на дитину здивовано)* Що сталося?

Дитина: Що ти маєш на увазі?

Невіда: Ти так швидко дорослішаєш.

Дитина: Мені сповільнити своє зростання?

Невіда: Ні, це саме те. Але... Чому?

Дитина: У мене нема іншого виходу.

Невіда: Я не здатна цього усвідомити.

Дитина: Бо ти - не я. *(дивиться вперед)* Світло. Це мій шлях. Від одного світла до іншого. А який твій шлях?

Невіда: Певно, що я піду разом з тобою.

Дитина: Тоді пішли.

(Роблять крок вперед. Чутно крики печерних людей. Невіду з Дитиною оточують)

Аграгра: Попалася!

Нотувеста: Добігалася. *(бачить Дитину)* Що це?

Невіда: Дитина.

Нотувеста: *(сміється)* Це не Дитина.

Аграгра: Це не може бути Дитина. Ми всі знаємо пророцтво. Одна з нас понесе від Ориша і з'явиться Дитина, що приведе нас до світла. Ориш, хіба це твоя Дитина?

Ориш: Не моя. І я ніколи не обіцяв, що це станеться обов'язково. Це залежить від того, наскільки ви просякнуті ненавистю.

Невіда: Та замовкни ти зі своєю ненавистю.

(Усі зойкають)

Аграгра: Ти щойно накликала на себе гнів Хевозера. Ти будеш страждати до кінця життя і після нього!

Невіда: Схоже на мій типовий день.

Аграгра: Що?!

Невіда: Це моя дитина. Я понесла і народила Дитину.

Ориш: Ну, звісно. Від кого ж ти могла понести?

Бурдул: Я бачив, як вона терлася з Андорапулюсом. Може то він собі щось таке дозволив?

(Усі дивляться на Бурдула здивовано)

Бурдул: Не турбуйтеся, його вже покарано. *(змахує кісткою)*

Дитина: Ах ти, сволото! *(Кидається на Бурдула. Невіда її втримує)*

Бурдул: Яке гоноровисте! Це точно не від Андорапулюса.

Ориш: Відповідай, чия Дитина?

Невіда: Твоя, Ориш. Мені пощастило злягтися з тобою і тепер, дивись. Ми маємо Дитину. І тепер усіх нас вона приведе до світла. Пророцтво здійснилось.

(Ориш мовчить)

Нотувеста: Це правда?

(Ориш мовчить)

Гарон: Якщо це правда, то... Все було дарма. Хочин не дожив до цього дня. *(вириває кістку у Бурдула з рук)* Віддай. *(Шепоче до кістки)* Хоч так, але я винесу тебе до світла, друже.

Нотувеста: То що, може я нарешті тепер знайду собі нормального ссавця? Стану його дружиною.

Аграгра: А я стану його коханкою.

Нотувеста: Як це чудово.

(Усі гомонять)

Бурдул: Ви що, пришелепкуваті?! Ориш сказав, що це не його Дитина. *(до Ориша)* Правда?

Ориш: Правда. Я навіть не злягався з нею.

Нотувеста: Ти казав, що злягався.

Ориш: Нічого не вийшло

Бурдул: Та не вигадуй. Ми всі знаємо, який ти насправді лев.

Дитина: Особливо ти. Добре знаєш.

(Хтось хіхікнув)

Гарон: То що, ми можемо вийти?

Дитина: Звісно, от вихід. Просто йдіть за мною.

(Дитина йде до виходу. Усі йдуть за дитиною)

Ориш: Припиніть, негайно! *(розштовхує усіх)* Ви не смієте робити щось без мого наказу. Я... Я маю роги!

Невіда: Стосовно рогів...

Ориш: Замовкни! Стули пельку! Я забороняю тобі відкривати свій брудний ротовий отвір! *(важко дихає)* Я... Проведу сеанс.

Нотувеста: Зараз?

Ориш: *(кричить)* Так, зараз! *(переводить подих)* Давайте спробуємо вгамувати свій гнів.

Аграгра: Ніхто й не гнівається.

Ориш: Ні, ви гніваєтесь. Я ж багато разів казав вам про ненависть. Як же ви збираєтесь виходити назовню, коли у вас так багато гніву? Сідайте коло мене. Я лише підготую вас, а далі йдіть, куди хочете. Ориш вас ніколи не підводив. Сідайте.

(Усі сходяться до Ориша і сідають навколо нього)

Невіда: Ох, та годі вам. Ви хіба не бачите, що він брехун.

Бурдул: Ми його обрали.

Невіда: Ви нікого не обирали. Він сам себе обрав.

Ориш: Мене обрали боги.

Гарон: Ми його обрали.

Ориш: Я вас розумію. Я також іноді відчуваю ненависть.

(Невіда гарчить)

Ориш: У це складно повірити, але це так. Ось, наприклад, зараз. Я розумію, наскільки ви прив'язані до мене й мені складно усвідомлювати, що от-от я втрачу вас. Мені складно уявити, що наша дружна родина розійдеться по світу. А світ назовні такий страшний і великий. Навряд чи ми колись побачимось.

Аграгра: Я спатиму з чоловіком Нотувести. Тож з нею ми побачимось.

Нотувеста: Так-так, ми домовились.

Ориш: Але зі мною ви не побачитесь.

(Хтось зітхає)

Ориш: Так, дуже сумно. Але моя ненависть зараз в жодному разі не направлена на вас. Не направлена на Дитину. Навіть на Невіду. Зараз я ненавиджу демонів, бо саме через них я так прив'язався до вас. Вони загнали нас у цей склеп і зробили з нас родину. Ненавиджу їх! Усім серцем! Але... Їм є за що подякувати. Інакше ми б не знайшли один одного.

Дитина: Це ж маячня!

Ориш: Ви пам'ятаєте мої заслуги. Я пам'ятаю ваші гріхи. Тож всі ми взаємопов'язані. Я хочу зберегти цей зв'язок навіть на відстані. Нуммо, віддамо хвалу великому Хевозеру!

Усі, окрім Дитини і Невіди: У! А! У! А!

Ориш: Прекрасно. *(пауза)* Але я відчуваю ще щось. Що ж це? Це уламок душі демона.

Невіда: Ні, ти не смієш...

Ориш: Ви не зможете вийти до світла з підселенням душі демона. Я допоможу.

(Ориш закриває очі і починає мчати. Раптом відкриває очі і несамовито кричить. У цей момент усі інші закривають очі і починають мчати)

Ориш: Серед вологої вологи! Далека далечінь! Пахне запахом! Пливе плавець! Турбується турботливо! Смертельна загибель наздоганяє дихаюче дихання!

(Невіда кричить нелюдським голосом)

Ориш: Ось вона! *(Витягує Невіду за волосся до себе)* Ти вмираєш. Я про тебе подбаю. *(бере Невіду за руку)* Розкажи.

Невіда: Я завжди вважала себе особливою.

Ориш: Ніхто з вас не особливий. Особливий лише Хевозер. Ти помилялася.

Невіда: Я завжди шукала відповіді на свої питання.

Ориш: Відповідей не існує. Існують лише питання. У питаннях і ховається відповідь. Ти помилялася.

Невіда: Я помилялася. Я вважала, що Хевозера не існує.

Ориш: Хевозер існує, але недоступний для бачення таких дуреп, як ти. Ти дуже сильно помилялася.

Невіда: Я помилялася. Я вважала, що ти вкрав Роги. Вкрав їх у Рагі, бо без них ти порожнє місце.

Ориш: Ти... Ти помилялася. Бо я народився з рогами. Я ж тобі розповідав. І я займаю багато місця у просторі. Ти помилялася.

Невіда: Я... Я завжди вважала, що ти - лайно собаче!

Ориш: Що?

(Невіда забирає від Ориша свою руку і зриває роги)

Невіда: Ось, дивіться! Це не його роги.

(Розлючений Ориш б'є Невіду головою об камінь)

Невіда: У! А!

Дитина: Що ти накоїв?

(Усі прокидаються від трансого стану. Здивовано дивляться на Ориша, який без рогів відчувається оголеним)

Бурдул: Що? Де?..

Аграгра: Роги...

(Довга пауза)

Нотувеста: Ти казав, що ніколи не скривдиш жінку.

Дитина: Він брехав.

Усі: Він брехав.

Аграгра: Кожного разу ти казав, що твої роги - свідок того, що ти обраний богами.

Усі: Він брехав.

Бурдул: Ти казав, що лише демони втримують нас у цій печері.

Дитина: Він брехав.

Усі: Він брехав.

Гарон: Ти казав, що я мушу з'їсти свого друга. От, цього. *(вказує на кістку)*
Ти не вилікував його. Ти лише наблизив його смерть.

Усі: Він брехав.

Бурдул: Ти змусив нас вважати тебе напівбогом. *(пауза)* Ти казав, що у Рагі маленькі груди!

Усі: Він брехав.

Невіда: У!.. А!.. У!..

Усі: Він брехав. *(наближаються до Ориша)*

Ориш: Стояти! Ви не смієте! Якщо не боїтеся мене, то побійтеся Хевозера.

Гарон: А як він виглядає?

Ориш: Він... Такий самий, як я.

Усі: Він брехав.

(Печерні люди ще ближче підходять до Ориша)

Ориш: Не підходьте! Я обраний богами.

Нотувеста: Ти просто слабка людина.

Аграгра: І слабкий коханець.

Гарон: Це кінець, Ориш.

Ориш: *(сміється)* Над ким смієтеся? Над собою смієтеся!

Гарон: Окрім тебе ніхто не сміється.

Ориш: Ох, ну звісно, ви не розумієте, бо це класика. А ви, довбане бидло, не маєте жодної культури. Думаєте вийти назовню і змінити світ? Ха-ха!

Ви неандертальці. Тупі! Невиховані! Цей світ знищить вас, бо ви порожні

всередині. Ви не маєте жодної культури. *(хрюкає)* Тупі. *(хрюкає)* Порожні. *(хрюкає)* Свині.

Гарон: Це порося смачне, напевно.

Бурдул: Безумовно.

Нотувеста: Я відчувала його плоть, але не куштувала.

(Печерні люди роблять крок до Ориша)

Дитина: Зупиніться! *(перелякано дивиться на печерних людей)* Не треба.

Хай залишається. Ви можете вийти назовню і більше не згадувати про нього. Там світло. Там сонце. Там повітря. Ходімо. Облиште його.

(Усі довго дивляться на Дитину)

Бурдул: Ми підемо з тобою. Дай нам хвилинку.

(Печерні люди роблять ще один крок до Ориша)

Ориш: Ні... Ні! Ви не розумієте. *(хрюкає)* Я лише маріонетка. Божественні сили призначили мене сюди. *(хрюкає)* Вам треба повстати проти богів.

(хрюкає) Вони навмисно відправили мене сюди, щоб усі претензії були до мене, а не до них. *(хрюкає)* Я... Я засіб інформативної боротьби.

Бурдул: Знову меле якусь хрінь.

(Пауза)

Гарон: *(підморгує Оришу)* Смачного.

Усі: Смачного! *(Накидуються на Ориша. Ориш жахливо кричить)*

Дитина: Ні! Припиніть! *(Дитину ігнорують. Дитина підбігає до Невіди, що стоїть обабіч і дивиться вгору)* Ходім. Ось вихід. Ми зможемо. Ти побачиш сонце.

Невіда: У... А... А-а-а...

(Дитина відходить від Невіди. Ориш припиняє кричати)

Бурдул: Сраку не чіпай! Срака - моя! *(б'є когось в обличчя)*

Дитина: Пішли! Я виведу вас до світла. Для цього я існую.

(Ніхто не звертає уваги на Дитину)

Дитина: Я зараз піду, чуєте! Я піду, а ви залишитесь тут назавжди.

(Дитину ігнорують)

Дитина: Що ж... *(Виходить з печери)*

(Дитина виходить з печери і замикає її на ключ. Оглядається. Бачить автомобілі і висотні будівлі. З глибини печери чути сурми і літаври, але вуличний музикант починає грати на гітарі і тепер чути лише його)

пісню. Дитина сідає біля музиканта і слухає. Музикант співає. Коли пісня закінчується Дитина підходить ближче до музиканта)

Дитина: Як ви вважаєте, мені варто повернутись?

Музикант: *(дивиться на Дитину здивовано)* Бро, мені пофіг.

Дитина: *(розмірковує)* От, і я так вважаю.

(Дитина дістає з гаманця купюру і кидає до чохла від гітари)

Музикант: Ого! Ніштяк.

(Дитина йде. Затемнення.)

23.09.2022

Я Кротов Гліб Володимирович погоджуюсь на публікацію своєї п'єси "Печера" на сайті <https://ukrdramahub.blogspot.com> і погоджуюсь на вільний доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.